

Sygn. akt II AKa 109/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA – Marzanna Piekarska - Drązek

Sędziowie SA – Maria Mroziak - Szykiel

SA – Jarosław Góral /spr./

Protokolant st. sekr. sąd. – Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2013 r.

sprawy P. L. (1)

oskarżonego o czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 20 grudnia 2012 r.

sygn. akt XVIII K16/12

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego P. L. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając wydatkami Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Adwokat K. G. - Kancelaria Adwokacka w W. 738 /siedemset trzydzieści osiem/ zł obejmującą 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu P. L. (1) w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył **P. L. (1)** o to, że:

I. w okresie od 15 lipca 2001 r. do 28 czerwca 2002 r. w W. i w miejscowościach W. k. N. oraz P. k. S. wspólnie i w porozumieniu z D. C. (1), A. K. (1) i P. D. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w postaci kradzieży z włamaniem samochodów różnych marek,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w dniach 15-16 lipca 2001 r. na ulicy (...) w W., wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) i D. C. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki C. (...) nr rej. (...) o wartości 29100 zł, na szkodę (...) S.A. VII Inspektorat w W., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w dniach 16-17 lipca 2001 r. na ulicy (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) i D. C. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki K. (...) nr rej. (...) o wartości 36500 zł, na szkodę (...) S.A. VII Inspektorat w W. przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w dniach 07-08 sierpnia 2001 r. na ulicy (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) i D. C. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki C. (...) nr rej. (...) H o wartości 50.000 zł, na szkodę R. K. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

V. w dniu 19 sierpnia 2001 r. na ulicy (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (1) i A. K. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 40.000 zł, na szkodę G. i J. H., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w dniach 18-19 września 2001 r. na ulicy (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) i D. C. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki C. (...) nr rej. (...) o wartości 65.000 zł, na szkodę ob. (...) p. G. T. A., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w dniach 03-04 grudnia 2001 r. na ulicy (...) w W. działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) i D. C. (1) usiłował dokonać kradzieży samochodu marki K. nr rej. (...) na szkodę firmy (...) w W., lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na nie uruchomienie silnika pojazdu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VIII. w bliżej nieustalonym czasie, nie wcześniej niż w dniu 14 lipca 2001 r. w W. oraz innych miejscach na terenie województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie z D. C. (1) doprowadził R. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 6000 zł w zamian za zwrot bezprawnie zabranego samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. w dniach 17-18 października 2001 r. na ul. (...) w W., wspólnie i w porozumieniu z D. C. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki K. (...) nr rej. (...) o wartości 35.000 zł, na szkodę (...) S.A. w W., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

X. w dniach 27-28 czerwca 2002 r. na ulicy (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) i D. C. (1), dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki K. (...) nr rej. (...) o wartości 22.900 zł, na szkodę (...) S.A. I Inspektorat w B. przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XI. w dniach 18-19 lipca 2002 r. na ulicy (...) w W. wspólnie i w porozumieniu z D. C. (1) usiłował dokonać kradzieży samochodu marki K. (...) nr rej. (...), na szkodę T. O., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu nie uruchomienia silnika pojazdu,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

XII. w nocy z dnia 20 października 2002 r. na 21 października 2002 r. w miejscowości S. gm. W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł, na szkodę I. G. i A. G. (2),

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 r. sygn. akt XVIII K 16/12 Sąd Okręgowy w. W. oskarżonego **P. L. (1)** uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w pkt V, X i XII;

oskarżonego **P. L. (1)** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt II, III, IV, VI, VII, IX i XI, z tym, że ustalił, iż dopuścił się ich działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu i działając w zorganizowanej grupie przestępczej, ponadto modyfikując opis:

- czynu opisanego w pkt II poprzez wskazanie, że osobą pokrzywdzoną była też M. F.,
- czynu opisanego w pkt III poprzez wskazanie, że wartość samochodu wyniosła 35600 zł, a osobą pokrzywdzoną była też firma (...) SA w W.,
- czynu opisanego w pkt IX poprzez wskazanie, że samochód miał numer rejestracji (...),
- oraz kwalifikując czyny opisane w pkt VII i XI jako występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś pozostałe z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

i za każdy z tych występków skazał go, zaś na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. wymierzył mu jedną karę 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego **P. L. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VIII, z tym, że ustalił, iż dopuścił się go działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, oraz że żądał kwoty 6000 zł w zamian za zwrot bezprawnie zabranego samochodu, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu i za to na podstawie art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie co do czynu opisanego w pkt I;

na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności w pkt II i III i orzekł karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na mocy art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. G. wynagrodzenie w kwocie 960 (dziewięćset sześćdziesiąt) złotych powiększone o podatek VAT za obronę z urzędu;

na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił oskarżonego P. L. (1) od kosztów procesu i obciążył nimi Skarb Państwa.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się obrońca oskarżonego i wniósł od niego apelację.

Na mocy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w sytuacji, gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie nie daje podstaw

do przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu czynów, a daje podstawy do przyjęcia odmiennej wersji wydarzeń, zwłaszcza że orzeczenie zostało oparte wyłącznie na zeznaniach świadka koronnego, które nie zostały dostatecznie poparte innymi źródłami dowodowymi;

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7, 410 i 424 k.p.k. mające wpływ na treść orzeczenia poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadka koronnego D. C. (1), dokonaną bez rozważenia wszystkich okoliczności i dowodów przeprowadzonych w sprawie, także tych przemawiających na korzyść oskarżonego, jak np. zeznania świadka A. K. (1), wyjaśnienia samego oskarżonego, czy wreszcie dowód z dokumentu w postaci wyciągu z rachunku bankowego założonego przez oskarżonego na nazwisko H. G.

Podnosząc ww. zarzuty, wnosił o:

- 1) zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;
- 2) zmianę uzasadnienia poprzez wyeliminowanie z jego treści stwierdzeń nie potwierdzonych materiałem dowodowym zebrany w toku sprawy, a przypisujących oskarżonemu udział z zorganizowanej grupie przestępczej;
- 3) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w II instancji według norm przepisanych. Oświadczył, iż koszty takie nie zostały uiszczone w całości, ani w części.

IIAka 109/13

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Nie potwierdził się ani zarzut błędu w ustaleniach faktycznych ani zarzut obrazy przepisów postępowania wywierającej wpływ na treść orzeczenia. Sąd Okręgowy prawidłowo zebrał dostępny materiał dowodowy, ocenił go nie przekraczając ram zakreślonych art. 7 k.p.k. i dokonał na jego podstawie prawdziwych ustaleń faktycznych umożliwiających stwierdzenie zaistnienia faktów głównych. W tej części gdy rodzące wątpliwości uniemożliwiły stanowcze ich ustalenie, wydał wyrok uniewinniający.

Dowodami stanowiącymi podstawę ustaleń faktycznych były zeznania świadka koronnego, osób pokrzywdzonych a także częściowo wyjaśnienia oskarżonego.

Poczynione ustalenia można było podważać zarzutem ich błędności /art. 438 pkt. 3 k.p.k./ albo pośrednio zarzutem obrazy przepisów postępowania /art. 438 pkt. 2 k.p.k./. Wobec, tego, że obrońca wykorzystał obie możliwości, Sąd Apelacyjny uważa za konieczne poczynienie na wstępie uwag porządkujących.

Odnosnie błędu w ustaleniach faktycznych, to w zasadzie nie budzi sporu okoliczność, że ten przewidziany w art. 438 pkt. 3 k.p.k. winien mieć charakter pierwotny a nie pochodny od obrazy przepisów postępowania, która logicznym porządkiem rzeczy w większości przypadków wpływa na prawdziwość czynionych ustaleń. Takiego charakteru ewentualnego błędu apelacja obrońcy nie próbowała wykazać. Jednocześnie nie sposób pominąć, na co zgodnie zwraca uwagę doktryna i orzecznictwo, że przyczyną tak zdefiniowanego błędu może być albo niekompletność materiału dowodowego / błąd braku/ albo dokonanie ustaleń w oparciu o materiał dowody oceniony z naruszeniem reguł zawartych w art. 7 k.p.k. /błąd dowolności/. Ten ostatni skutecznie można postawić jedynie wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków wysnutych przez Sąd orzekający z całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Oznacza to ni mniej ni więcej tylko konieczność podważenia logiki argumentacji sądu stanowiącego o winie /lub niewinności/ oskarżonego wywodem odwołującym się właśnie do całokształtu okoliczności a nie wyłącznie do korzystnych

dla dowodzącego, fragmentów materiału dowodowego. Taka konstrukcja skargi może być uznana wyłącznie za nieskuteczną procesowo polemikę z ustaleniami Sądu.

Apelacja nie sygnalizuje też kolejnej przyczyny zasadności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych tj. niekompletności materiału dowodowego. Nie sposób oczywiście nie dostrzec, że wskazuje na dowody korzystne dla oskarżonego / wyjaśnienia oskarżonego, zeznania A. K., wyciąg z rachunku bankowego/ jako dowodzące „klasycznej” obrazy art. 7 k.p.k. w powiązaniu z art. 4 k.p.k. Rzecz w tym, że owych dowodów Sąd Okręgowy nie tylko nie pominął w rozważaniach, ale i ocenił w sposób poddający się kontroli odwoławczej, przekonująco uzasadniając dlaczego odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom K..

Zasadniczym argumentem dowodzącym obrazy przepisów postępowania było oparcie się na „nie popartych innymi źródłami dowodowymi” zeznaniach świadka koronnego. Powyższa argumentacja okazała się nieuprawniona. Po pierwsze w polskim procesie karnym obowiązuje zasada swobodnej oceny dowodów, nie uzależniająca dokonania prawdziwych ustaleń np. od ilości przeprowadzonych na daną okoliczność dowodów, gdyż sąd nie jest skrupowany żadnymi formalnymi regułami w ocenie dowodów tzn. jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie, nie istnieje w procesie karnym żaden dowód „mocniejszy” ani „słabszy”, albowiem wszystkie dowody z założenia są takie same, a ich indywidualnej oceny (w ramach konkretnej sprawy) dokonuje sąd.

Wreszcie po drugie, Sąd Okręgowy wskazał dowody wspierające wersję D. C. (1) i ustosunkował się do zawartych w jego zeznaniach rozbieżności, słusznie uznając je za naturalne w realiach sprawy omyłki, nie dezawuuujące ich dowodowej przydatności. Należy przy tym pamiętać, że jednym z kryteriów kształtujących sędziowskie przekonanie o wiarygodności dowodów jest wrażenie płynące z możliwości bezpośredniego ich dotknięcia. Analizując treść motywów rozstrzygnięcia stwierdzić należy, iż jego trafność nie została podważona uchybieniami w procedowaniu sądu podnoszonymi przez obronę. Świadek koronny może oczywiście zeznawać nieprawdę i w sposób niedostrzegalny, w swoich przekazach odbiegać od rzeczywistości. Taka obawa istnieje, lecz nie oznacza, że w niniejszej sprawie zachodzi chociażby niewielkie takiego stanu prawdopodobieństwo. Relacjonuje on o czynach osoby, której przeszłość nie wyklucza ponownej kolizji z normami prawa karnego. Okoliczność powyższa nie stanowi oczywiście dowodu winy w rozumieniu k.p.k. Nie obliguje jednak do ponadprzeciętnej podejrzliwości co do intencji powodującej świadkiem koronnym. Oskarżony nie wykonuje zawodu łączącego się z koniecznością podejmowania działań stawiających inne osoby poza granicami obowiązującego prawa, co może wywoływać przestępcze reakcje odwetowe. Nie bez znaczenia jest również okoliczność przyznawana przez samego oskarżonego a mianowicie popełnienie wspólnie ze świadkiem szeregu przestępstw przeciwko mieniu i dokumentom i to na przestrzeni stosunkowo krótkiego czasu. Apelacja nie wykazała zatem aby świadek koronny celowo wprowadzał w błąd wymiar sprawiedliwości. Skarżący ostrze skargi odwoławczej ukuł z mnogości przestępstw dokonanych przez grupę osób, w skład której wchodził P. L., akcentując możliwość popełnienia przez D. C. (1) pomyłki. Analiza uzasadnienia wyroku wskazuje jednoznacznie, iż Sąd Okręgowy nie tylko brał powyższą okoliczność ale nawet ją uwzględnił uniewinniając P. L. od szeregu zarzucanych czynów. Pozostałe zastrzeżenia obrońcy co do niekonsekwencji świadka C. w odniesieniu do poszczególnych zarzutów /czynów przypisanych zaskarżonym wyrokiem/ należy potraktować jako wyraz dociekliwości i spostrzegawczości, nie przekładający się jednak na obrazę art. 7 k.p.k.

I tak, w odniesieniu do zarzutu II to podczas pierwszego przesłuchania D. C. (1) nazwisko oskarżonego rzeczywiście nie zostało wymienione, jako że świadek użył formy czasownikowej „skradliśmy” /k. 238/. Sąd meriti nie domniemywał jednak udziału oskarżonego w kradzieży, lecz oparł się na kolejnych relacjach świadka z k. 475 doprecyzowującego już wprost dopuszczenie się przestępstwa wspólnie z A. K. i P. L..

Wątpliwości świadka w zakresie czynu III również dostrzegł Sąd Okręgowy i oceniając je z uwzględnieniem wskazań doświadczenia życiowego słusznie skonstatował, że te odnoszące się jedynie do podziału ról, nie mogą podważać jego wiarygodności co do istoty zdarzenia i roli w nim oskarżonego.

Wbrew tezie obrońcy argumentującego na gruncie okoliczności dotyczących czynu IV Sąd pierwszej instancji odniósł się do twierdzeń A. K. i uzasadnił dlaczego odmówił im wiary. Fakt, że do kradzieży przyznał się A. K. i został za nią skazany nie podważa ustaleń Sądu w zakresie dokonania takowej wspólnie z P. L. o czym relacjonuje św. C. na k. 237 – 238.

Słusznie również Sąd Okręgowy wskazał, że rozbieżności świadka w zakresie czynu VI dotyczyły jedynie podejmowanych czynności wykonawczych a nie udziału oskarżonego w przestępstwie.

Nie podważa ustaleń sądu argumentacja obrońcy odnosząca się do czynu z pkt. VII. Skarżący kwestionuje mianowicie prawdziwość zeznań D. C. jako „nie kompatybilnych” ze sposobem włamania do przedmiotowego pojazdu. Jak już podkreślono ilość czynów popełnionych przez P. L. w grupie D. C. należy ocenić jako znaczną. Zrozumiałe są zatem pewne nieścisłości czy też wręcz omyłki dotyczące przykładowo opisu sposobu otwarcia pojazdu. Nie należy jednak pomijać, że nie może taka okoliczność podważać istoty relacji świadka „prowadzącego” policjantów szlakiem swojej działalności i mylącego się wprawdzie w szczegółach, lecz wskazującego kolejne miejsca rzeczywistych przestępstw. Nie sposób przyjąć, w realiach dowodowych sprawy i w zgodzie z prawidłami logicznego rozumowania, wersji odwracającej role procesowe tj wskazywanie przez policjantów miejsc popełnienia czynów i „akceptowanie” ich przez świadka. A jedynie wówczas rozważania obrońcy obliżowałyby do pogłębionej analizy wskazanych przez niego rozbieżności. Z dużą dozą prawdopodobieństwa można by również zakładać, że w takiej sytuacji podobne „usterki” w przeprowadzonych czynnościach nie miałyby miejsca.

Wbrew twierdzeniom obrońcy tyczących zarzutu VIII Sąd Okręgowy, wprawdzie w sposób zwięzły ale poddający się kontroli instancyjnej, rozważył okoliczności związane z „wykupem” samochodu skradzionego R. K. (3) / którego to czynu popełnienie nie stanowiło sporu/ i swoje stanowisko należycie uzasadnił. Wskazywanie w apelacji na założenie przez oskarżonego rachunku bankowego na fałszywe nazwisko i nie odnotowanie na nim przedmiotowej wpłaty dowodzi jedynie, że na ten rachunek owa wpłata nie wpłynęła. Nie dowodzi absolutnie, że nie wpłynęła, tak jak zeznał pokrzywdzony, na jakikolwiek rachunek, ze zrozumiałych i oczywistych względów, niemożliwy do ustalenia.

Nie podważyły ustaleń Sądu Okręgowego argumenty związane z czynem IX. Również one sprowadziły się do nie mogącej wywołać oczekiwanego efektu procesowego polemiki z ustaleniami Sądu meriti. Podobnie jak już wskazano wyżej Sąd pierwszej instancji omówił dostrzeżone rozbieżności a swoje stanowisko uzasadnił w sposób nie nasuwający zastrzeżeń obliżujących do korekty bądź uchylecia wyroku.

Za bezzasadny należało uznać również wnioski o zmianę uzasadnienia wyroku poprzez wyeliminowanie z jego zawartości, informacji przypisujących oskarżonemu udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Nie sposób dostrzec, iż obrońca nie postawił zarzutu błędnych w tej materii ustaleń ani o charakterze pierwotnym ani pochodnym od obrazy przepisów postępowania. Ustalenia Sądu poczynione w tym zakresie są prawidłowe i nie mogą skutkować jedynie skazaniem osk. L. a to wobec przedawnienia karalności czynu. Umorzenie postępowania w tej części nie nasuwa zatem zastrzeżeń.

Nie sposób na koniec nie dostrzec, że kara wymierzona J. L. za szereg przestępstw w swojej istocie, z uwagi na treść art. 65 k.k., może być uznana za dotyczącą znamienia rażącej łagodności. Wobec niezaskarżenia przez prokuratora wyroku w tej części, Sąd Apelacyjny poprzestanie na konstatacji, iż argumenty Sądu Okręgowego tłumaczącego ową łagodność są niezrozumiałe. Odwołują się nie do zasad wymiaru kary wymienionych w art. 53 k.k., lecz do oceny stanowiska prokuratora poprzez porównanie go do stanowiska zajętego w sprawie XVIII K 101/10.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.